

Jurnal de pandemie

De George Schimmerling

Fără cuvinte

18 Aprilie 2020

Am fost odată la un blind-date cu o fată. Asta s-a întâmplat demult, dar uite că țin minte și acum pentru că alea au fost cele mai frumoase 15 minute din viața mea. E drept că blind-date-ul a ținut ceva mai mult, însă farmecul atâta a durat. Era frumoasa, creolă, ea și-a povestit viața în 9 minute, eu am povestit-o pe a mea în 6, după care ne-am dat seama că nu mai avem ce spune. Am tăcut la aperitiv, după care am tăcut la tocănița cu cartofi și în final am tăcut la desert. Am tăcut și la cafea, am tăcut până a venit ospătarul cu nota de plată când ea a zis: Facem jumijuma, eu am zis: Bine. După care am tăcut iară.

Acum o lună și ceva am avut un blind-date cu un virus. Care de data asta nu m-a scos la restaurant ca atunci, ci dimpotrivă m-a închis în casă. Și iarăși au fost cele mai frumoase 15 minute din viața mea. Nevastă-mea mi-a povestit viața ei în 8 minute, eu pe-a mea în 7. Apoi mi-am cunoscut și copiii - fiecare mi-a povestit ce a mai făcut în ultimii câțva ani cam în 30 de minute - copiii mei sunt mai vorbăreți de felul lor. Apoi mi-am cunoscut și motanul care mi-a tors în poală cam trei sferturi de oră. Motanul meu e logoreic. Pe urmă m-am cunoscut și pe mine. Într-o oră și jumătate m-am cunoscut din creștet până în tălpi. Am descoperit că ar trebui să mă cam tund. Dar fiindcă nu știu să mă tund pe mine însumi, am zis, ia măcar să tund iarba din grădină (40 de minute), după care am cules niște bazilicum cu care mi-am făcut o salată (35 de minute), am învățat să fac frișcă (10 minute), am făcut și sex (2 minute jumate), am văzut și două seriale la netflix (8 episoade de câte 53 de minute), am citit și niște cărți (480 de minute). Dar văd că ospătarul care trebuia să aducă nota de plată nu se vede nicăieri ceea ce înseamnă că blind-dateul cu virusul mai continuă încă.

Acuma stau cu nevasta în trening ca doi fotbaliști ronțând semințe în tăcere, așteptând să înceapă un meci undeva. De la vecini nu mai tragem nădejde, nu am auzit nici o ceartă ca lumea de la ei de când a început izolarea. Tăcem și despre prieteni care în afară de filmulețele pe vațap ce le trimit, tac și ei, tăcem despre politică unde nu se întâmplă chiar nimic, tăcem și despre știri care sunt tot aceleași, tăcem și despre cumpărături unde mergem doar o dată la două săptămâni. Așa că,

dacă aveți cumva niște subiecte de discuție ori niște bârfe care vă privesc, v-am fi foarte recunoscători dacă ni le-ați împrumuta să le discutăm și noi. Promitem că vi le dăm înapoi după ce trece pandemia. Cu dobândă 😊.

Nostalgia indigoului

28 aprilie 2020

Se spune că după pandemie, nimic nu va mai fi la fel. Eu cred că se exagerează un pic. Multe lucruri vor fi la fel ca înainte. Însă unul din acele lucruri care se vor schimba definitiv va fi învățământul la distanță. Mai ales învățământul superior. Și tocmai în aceste timpuri schimbătoare îmi amintesc cu nostalgie de strămoșul rețelilor online și nepotul e-learningului.

Indigoul. Această coală violetă, urât mirositoare, dar care era un accesoriu indispensabil din rechizita fiecărui student, prin anii '80.

În zilele de luni dimineața înainte de venirea trenurilor de navetiști ori sâmbătă la prânz, după plecarea lor, tot ce se auzea în Amfiteatrul Mare al Politehnicii erau vocea profesorului și foșnetul indigoului. Fiecare coleg care nu-și petrecea weekendul în oraș se asigura din timp că cineva îi va copia cursul. Cea mai mare căutare o aveau acei colegi, dar mai ales colege care nu doar că scriau citeț ci, cel mai important lucru, din scrisul lor puteai face diferența clară între un fi un psi sau un epsilon. Această postare le este dedicată lor, dragelor noastre colege care apăsau mai tare pe creion pentru ca formula aceea complicată, împănată cu multe litere grecești să pătrundă nealterată până la cel de-al treilea indigou.

Astăzi se poate spune că în spatele fiecărui student merituos se află multe ore petrecute în fața calculatorului pe rețele online. Atunci în vremurile offline, în spatele fiecărui student plecat la munte se afla o studentă cu un scris frumos.

P.S Dacă ați înțeles despre ce vorbesc atunci puteți fi un pic îngrijorați. Sunteți, ca și mine, în grupa de risc. Dacă acesta vi se pare doar un pasaj din greaca veche, puteți răsufla ușurați.